

Khai Bút Đầu Năm 2011

Giáo Già

Ngày 3 tháng 1 năm 2011

H,

*Thư Cho Con kỳ này xin được đăng bài thơ **Khai Bút** đầu năm dương lịch 2011 và bài khác có chút riêng tư với người đồng nghiệp song niên Mai Thanh Truyết, được viết nhân ngày Giáng Sinh 25.12.2010.*

Khai Bút Đầu Năm 2011

Ngoài kia trong cõi ta bà
Tiếng chim hạt hát lời ca vô thường
Hải âu phi xứ về nguồn
Tim trong thanh vắng tiếng chuông năm nào

Lời kinh vô tự nôn nao
Điệu ru nước mắt ca dao mịt mù
Nhìn trang sử máu âm u
Ngàn năm nô lệ giặc thù Bắc phương

Di cư mang kiếp tha hương
Mở khoa tiếng guốc sần trường héo hon
Tay ôm “*Dân Tộc Sinh Tôn*”
Một vai gánh nợ cô đơn giang đầu

Một vai đại họa giặc Tàu
Lung công công Nghiệp qua cầu giải Oan
Đò đưa “*dân chủ*” sang ngang
“*Hòa bình diễn biến*” sáng hoàng hôn xưa

Bình minh “*chuyển hóa*” đong đưa
“*Hồi đầu thị nạn*” nắng mưa ngọt ngào
Lời ru con ướt ca dao
Hương xuân “*vi tiểu niêm hoa*” ngập lòng

1.1.11

Giáo Già

Mai Thanh Truyết và Tôi

Giáo Già

Một hôm, đọc tin trên Net, tôi bất ngờ được biết có một Việt kiều đi trên chuyến bay của Vietnam Airlines, từ Sydney về Sài Gòn, than phiền cung cách điều hành của công ty hàng

không Việt cộng này. Ông ta bực mình không phải vì nó thường bị chậm trễ; không phải vì những động tác thông thường của người chiêu đãi viên đáng lẽ phải có như lúc nào họ cũng có trên những chuyến bay của những hãng hàng không khác. Cô chiêu đãi viên hôm đó hành xử rất “kém lịch sự”... như “nặng nề” đưa khăn giấy cho khách với thái độ coi như ban phát một ân huệ. Ông ta bực mình cũng không phải vì cách cô nói tiếng Việt nặng “*âm hưởng... Hà Lợi vào... Lam, sau 1975*” lẫn tiếng Anh sắc “*mùi mảm tôm... thối*”. Hình như cô không được “tuyển chọn” theo cách tuyển chọn người có khả năng; hình như cô cũng không được huấn luyện hay người huấn luyện cô quá tệ. Ông ta bực mình cũng không phải vì cô rất tiết kiệm lời nói; hầu như cô làm một cách miễn cưỡng, có thể đầu óc cô đang lo cách chuyển hàng lậu ra vào sứ quán hơn là lo làm phận sự; cô làm cho có làm, làm như một viên chức hành chánh ở công sở chỉ quen cư xử

với người dân theo cách “xin cho”, quen “ban phát” chứ không quen “phục vụ”. Ông ta bực mình cũng không phải vì các món ăn quá tệ; không phải vì vệ sinh trên máy bay; không phải vì sự thô lỗ của chiêu đãi viên... mà vì sự lạnh lùng của cô... tiếp viên; qua câu nói... “*sao không thấy nàng cười*”... [xem hình]

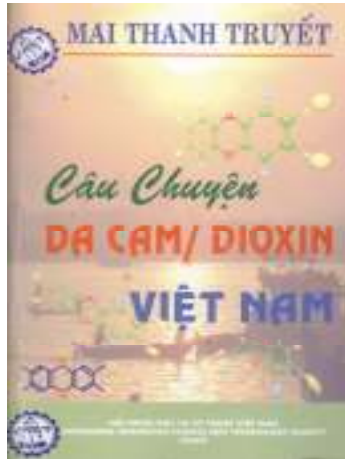
Nó khiến tôi nhớ lạ nụ cười của Yên trong một vở kịch bị người đối diện trách: “*Sao miệng Yên cười mà mắt Yên không cười*”. Nó cũng khiến tôi nhớ lại nụ cười của H. M., người sinh viên trường Đại học Minh Trí mà tôi đã có dịp nói tới trong tác phẩm “*Bài Học Thầy*” (*Mekong-Tynan tái bản, California, 2005*), với chút ranh mãnh thoáng hiện trên đôi mắt có đuôi uơn ướt chuyển vội sang vành môi son tươi mím mím cũng không kém phần ranh mãnh. Đặc biệt là nhớ tới vành môi nửa nụ chúm chím cười với đôi mắt thoang thoang đượm tiếng cười nhẹ nhẹ xa xăm dịu vội... của Mai Thanh Truyết, người bạn đồng nghiệp song niên, dành cho tôi quá nhiều hảo cảm, hầu như lúc nào cũng dành cho tôi nụ cười nhẹ bằng cả mắt lẫn miệng... [xem hình]. Biết anh là người thường nói chuyện “*Vô thường, Vô ngã*”, nói chuyện “*Sắc-Không*”, nói chuyện “*Bát nhã Ba-la-mật-đa Tâm kinh*”... của nhà Phật... nên tuy không dám so sánh tôi cũng không thể không nghĩ tới cái “*niêm hoa vi tiếu*” thoang thoang mùi... thiên.

Nhìn lại thời gian của hơn 35 năm trước, tôi không có cơ duyên quen thân Truyết trước ngày Quốc nạn 30 tháng 4 năm 1975, vì tuy là đồng nghiệp, nhưng 2 người dạy ở các trường khác nhau; phần chuyên môn cũng ở trên các lãnh vực khác nhau. Tôi chỉ biết anh đậu Tiến sĩ Hóa học tại Pháp, trước năm 1975, về Việt Nam tiếp tục nghề dạy, làm Giảng sư (Associate-Professor), Trưởng ban Hóa học, Đại học Sư phạm Sài Gòn, rồi Giám đốc Học vụ, Viện Đại học Cao Đài, Tây Ninh, Việt Nam.

Cho mãi đến khi gặp nhau ở đám táng anh Cao Minh Châu ở El Monte, nhứt là sau khi nghe anh hỏi tôi có phải là “**Giáo Già**” hay không(?);tôi đã cười cười xác nhận và anh cũng cười cười nói: “*Tụi Cộng sản nó nực ông Giáo Già lắm đó(!)*”.

Từ đó, tôi được biết thêm anh cũng là một người ty nạn chánh trị ở Hoa Kỳ, từ năm 1983, sớm hội nhập vào cuộc sống mới, mau lẹ ổn định cuộc sống, rồi nhờ khả năng chuyên môn và tính năng động cố hữu, anh lần hồi trở thành Giám đốc nhà máy Xử lý Nước thải (Leachate Treatment Plant), BKK Corporation, West Covina, CA.; Giám đốc Kiểm soát An toàn và Phẩm chất (QA/QC), Weck Laboratories Inc., Industry City, CA.; Giám đốc Kỹ thuật, Environment Consultant Services, LA; anh cũng cùng một số nhơn vật năng động như anh thành lập Hội Khoa học & Kỹ thuật Việt Nam tại Hoa kỳ (VAST), và trở thành Chủ tịch Hội đồng Quản trị.

Sau đó anh nhờ tôi giới thiệu tác phẩm “**Câu Chuyện Da Cam / Dioxin Việt Nam**” của anh do “*Hội Khoa Học Và Kỹ Thuật Việt Nam*” xuất bản, khi nó ra mắt tại Trung Tâm Vivo, San Jose, California, Hoa Kỳ, ngày Chúa Nhật 8-6-2008. Tôi đã nhận lời và gác lại một số việc đang làm để chăm chú đọc 480 trang sách đầy dẫy những dữ kiện khoa học, tưởng như khô khan nhưng lại rất hấp dẫn, với những chi tiết cụ thể vạch trần những thủ đoạn lưu manh của Cộng sản Việt Nam khi chúng muốn dùng chuyện “Dacam / Dioxin” để mê hoặc dư luận và làm tiền Hoa Kỳ, bất kể hành động

cực kỳ “vô cảm” là đem những nạn nhơn dị tật đi triển lãm khắp nơi [xem hình], để làm đau lòng người xem, làm mũi lòng người chứng kiến, để làm tiền Mỹ, để tiến hành vụ án đòi tiền Mỹ, hay để “ăn vạ”, bất kể nó có thành công hay không, bất kể họ có phải là nạn nhơn của “Da cam / Dioxin” hay họ chỉ là nạn nhơn của độc chất diệt trừ sâu rầy do chúng bán cho người dân sử dụng trong nông nghiệp, họ chỉ là nạn nhơn của nước thải công nghiệp, nạn nhơn của hóa chất độc hại..., nạn nhơn của tình trạng “môi sinh” bị ô nhiễm trầm trọng vì “môi trường Xã hội Chủ nghĩa”.

Điều này đã được chính Chi cục Bảo vệ Môi trường Saigon của Cộng sản Việt Nam nhìn nhận trong bản tin được đưa lên <http://www.tienphong.vn/Tianyon/Index.aspx?ArticleID=124787&ChannelID=2> và được Diễn Đàn Đối Thoại đăng ngày 2-6-2008, cho biết:

“Ông Trần Hữu Hình, ở đường Tây Thạnh cạnh khu công nghiệp Tân Bình - TPHCM, cho biết: ‘Hàng chục năm nay chúng tôi phải sống chung với nhiều chất độc hại, luôn hứng chịu mùi hôi của nước thải, mùi hóa chất’.” [người trích in đậm và gạch dưới]

Ngoài ra, bác sĩ Trần Anh Tuấn, Trưởng khoa Hô hấp Bệnh viện Nhi đồng 1, Sài Gòn, cũng nói:

“Tại khoa này lượng bệnh nhi mắc các bệnh về viêm phổi, viêm tai giữa, suyễn có liên quan đến ô nhiễm không khí cũng ngày một gia tăng... Phụ nữ đang mang thai tiếp xúc trong khoảng thời gian dài với không khí ô nhiễm sẽ làm ảnh hưởng đến thai nhi, quá trình lão hoá trong cơ thể sống. Đối với người bình thường, tiếp

xúc với ô nhiễm sẽ làm suy giảm chức năng của phổi; gây bệnh hen suyễn, viêm phế quản; gây bệnh ung thư, bệnh tim mạch và làm giảm tuổi thọ”. [Xem hình trẻ bị bệnh về hô hấp có liên quan đến ô nhiễm không khí điều trị tại Bệnh viện Nhi đồng 1 đính kèm] [người trích in đậm và gạch dưới]

Khi giới thiệu 480 trang của “*Câu Chuyện Da Cam / Dioxin Việt Nam*”, tôi đã thưa với khán giả rằng điều trước tiên người đọc thấy ngay là **chuyện quái thai, chuyện thai nhi dị dạng, chuyện người bị dị tật, chuyện người bệnh vì chất độc, không phải đợi có chất Da cam / Dioxin do Mỹ rải trên một phần lãnh thổ Miền Nam Việt Nam mới có**; không phải đợi chất Da cam / Dioxin làm vàng úa và rơi rụng lá cây ở những vùng bao quanh vài vị trí quân sự trọng yếu, hoặc núi rừng rậm rạp để mở rộng tầm quan sát, ngăn chặn và diệt trừ các đoàn quân và trang thiết bị cơ giới cộng sản tràn vào từ Miền Bắc Việt Nam mới có; không phải đợi tới khi Mỹ vào Việt Nam mới có.

Bởi, xa hơn nữa, người ta có thể nói quái thai đã có trước khi có chất Da cam / Dioxin. Quái thai là một tai họa của nhơn loại, không trừ dân tộc nào, không phải chỉ có ở Miền Nam Việt Nam vì có độc chất Da cam / Dioxin. Nó cũng từng có rải rác trên Miền Bắc Xã hội Chủ nghĩa chưa bao giờ bị Mỹ rải độc chất Da cam / Dioxin. Ở nơi nào cũng vậy, không phải đợi có Da cam / Dioxin rồi bệnh tật mới có; và điều trớ trêu hơn hết là chất được CSVN đem ra kiện 37 công ty Mỹ sản xuất chỉ có thể gây họa quá thai, khi nồng độ của nó phải có ở một mức cao hơn là nó có từ chiến dịch khai quang của Mỹ trên lãnh thổ Miền Nam Việt Nam.

Đem chuyện không làm thành có là hành động của bọn lưu manh. Nó chỉ là hành động của bọn lưu manh; hành động của bọn cầm quyền Cộng sản Việt Nam từng cao ngạo tiến nhanh, tiến mạnh, nhưng lại tiến lão đảo lên Xã hội Chủ nghĩa, đưa cả đất nước và dân tộc vào “**thời đại đồ đồng**”, lấy mảnh mung làm lẽ sống... Nhưng, đem trưng bày những con người bị cho là binh họa, với hình ảnh những nạn nhơn xấu số đang mang dị tật, có thân hình dị dạng, cho quần chúng xem, hết nơi này đến nơi khác, để làm áp lực tình cảm, áp lực xót thương lên sự xót xa của người qua kẻ lại nhìn xem, để vôi tiền, không chỉ mang ý nghĩa ăn mày mà còn là một hành động **vô nhân đạo** không thể tha thứ được.

Thông thường, ai cũng biết là “*tốt khoe, xấu che*”, che không được thì đành nuốt nước mắt nhận chịu cái xấu như phận số trời dành; chớ không ai chấp nhận cho bất cứ người nào đem khoe cái xấu của mình ra cho thiên hạ quan sát, sàm si bàn bán. Không ai có thể ngạc nhiên khi biết người phụ nữ nào cũng có trong bóp cầm tay của mình một tấm kiếng soi mặt, một cây son, một hộp phấn, một cây viết vẽ lông mày với nhiều thứ làm đẹp khác..., và khi khí trời hiu hắt lạnh, quần lên cổ chiếc khăn quàng lụa mong mỏng mượt mà, có màu tương hợp với sắc áo màu giầy, vì nó cần để phô trương vẻ đẹp của quý bà quý cô cho người qua kẻ lại chiêm ngưỡng; nên khi đem cái xấu, cái dị hình, dị tật của con người, trong đó có người là phụ nữ ra triển lãm giữa đám đông [xem hình] là hành động của kẻ **vô cảm, vô nhân đạo**.

Cái vô nhân đạo và cái “đều” của CSVN còn tiến xa hơn nữa là chúng không ngần ngại dự trừ trước là nếu chuyện làm tiền Mỹ của chúng thành công thì **những người quốc gia Miền Nam Việt Nam** [thành phần bị chúng trừ dập không nương tay sau ngày Quốc nạn 30-4-1975, những con người bất hạnh bị chúng lừa cho vào tù không có ngày ra] **không được hưởng**. Do vậy, số tiền nếu có được từ sự lươn lẹo của Đảng và Nhà nước Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam phải được dành cho người của bọn chúng. Đó là chưa kể nó phải qua tay Nhà nước, mà sự rút ruột theo truyền thống Xã hội Chủ nghĩa, rút ruột theo kiểu PMU18 của các tội phạm Bùi Tiến Dũng, Nguyễn Việt Tiến... của Huỳnh Ngọc Sỹ... là chuyện không còn ai thắc mắc nữa.

Hôm đó [buổi ra mắt sách] tôi cũng thưa với khán giả rằng “*Câu chuyện Da cam / Dioxin Việt Nam*” cho thấy Cộng sản Việt Nam đã và đang làm chuyện nghịch lý là chúng “*đi kiện người chế ra con dao giết người [các công ty sản xuất Da cam / Dioxin] mà không dám kiện kẻ bị cho là giết người, nếu coi kẻ giết người là chánh phủ Mỹ và con dao giết người là các độc chất Da cam / Dioxin*”, vì Chánh phủ Mỹ là đối tượng chúng đang cầu cạnh, đang van xin từng đặc ân trên đường bước vào thị trường tự do với cái đuôi quái đản theo định hướng Xã hội Chủ nghĩa lòng thòng phía sau, còn 37 công ty sản xuất độc chất Da cam / Dioxin là các ông chủ có tiền mà “*đồ đều*” muốn moi cho bằng được, cho dầu độc chất Da cam / Dioxin chỉ là loại thuốc khai quang chỉ làm cho lá rừng vàng úa chứ không gây độc hại cho con người với nồng độ thấp, không gây thành bệnh tật cho những nạn nhân bị Hà Nội đưa ra rồi đem đi triển lãm khắp nơi trên nước Mỹ. Bởi, những nạn nhân được Bác sĩ Việt cộng Nguyễn Trọng Nhân mang đi bêu riếu khắp nơi bên ngoài lãnh thổ Việt Nam chính là những ***nạn nhân của một chế độ đã gây ô nhiễm môi sinh và độc hại nhiều lần hơn độc chất Da cam / Dioxin***. Nó cũng cho thấy thâm kịch kỳ lạ về đạo lý của bạo quyền Hà Nội; chúng đã đầu độc chính dân tộc mình qua những môi trường sống gây ra do chính sự ngu dốt của chúng, bởi ***phá hủy môi sinh nguồn thực phẩm mới là yếu tố làm sức khỏe con người suy sụp và khiến mọi dự án phát triển bị bẽ gãy***. Nó làm sống động hơn nữa câu nói của Karl Marx, thần tượng của “*đồ đều*” CSVN:

“Chỉ có loài thú vật mới quay lưng lại với nỗi đau của đồng loại, mà chỉ lo chăm sóc bộ lông của mình”.

Đến khi tôi cho tái bản cuốn “***Di cảo Giáo sư Nguyễn Văn Bông***” do nhà xuất bản Mekong-Tynan ấn hành và cho ra mắt tại Nam California năm 2008 Truyết có đến tham dự và phát biểu trước quan khách rằng:

*“...Cho đến hôm nay, đối với Giáo sư Bông, tôi đã học hỏi được nhiều điều mà Giáo sư đã thể hiện trong thời gian còn sanh tiền, trong các bài tham luận và nhất là trong cung cách xử thế cùng đức tánh khiêm cung của Giáo sư... Tính cách Pháp trị của Giáo sư nói lên tính mã thượng của người làm chánh trị đứng thẳng lưng và ngang nhiên tranh đấu cho đường lối hoặc chánh sách của đảng mình, không mị dân hay mê hoặc quần chúng bằng những mỹ từ hay chánh sách không tưởng... Mặc dù là một con chim đầu đàn của Phong Trào Quốc gia Cấp tiến, Giáo sư Nguyễn Văn Bông không bao giờ vận động hay kết nạp thành viên cho Phong Trào... Đây là một điểm son mà tôi học hỏi nhiều nhất vì, làm như thế sẽ giữ được tính khách quan của vấn đề, và tránh được sự đả kích của những người chống đối cho rằng lạm dụng chức vụ và quyền hạn để vận động cho đảng phái hay cho cá nhân. Và theo quan điểm chủ quan của cá nhân tôi, đây cũng là hình thức hay nhất để tạo sự đồng thuận trong việc phối hợp hành động hiệp đồng trong đấu tranh chính trị, tránh được sự chia rẽ trong nội bộ và giữa các đảng phái với nhau... Một lần nữa xin cảm ơn Giáo sư Trần Minh Xuân đã cho tái bản và bổ túc thêm nhiều chi tiết trong cuốn sách “*Di Cảo Giáo Sư Nguyễn Văn Bông*” để người Việt hải ngoại có thêm cơ hội nghiên ngẫm về một phương cách đấu tranh chính trị mã thượng, không mị dân để có thể thu ngắn tiến trình Dân chủ hoá cho Việt Nam trong tương lai...”*

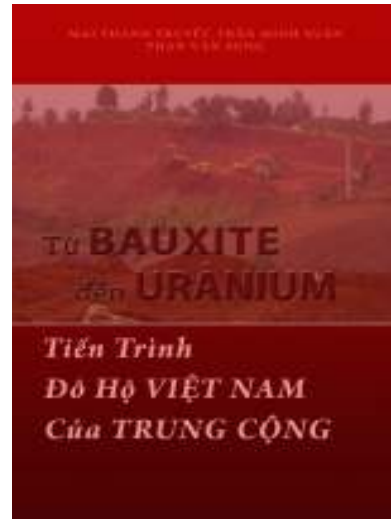
Càng lúc tôi càng thân thiết và gần gũi Truyết nhiều hơn. Chúng tôi thường có mặt bên nhau trong những buổi Hội Luận chánh trị ở San Jose, Sacramento... [Xem hình Chủ tọa đoàn gồm (từ trái) Trần Minh Nhật, Mai Thanh Truyết, Trần Minh Xuân] và

chúng tôi cũng rất hân hạnh chung nhau [thêm Phan Văn Song, cũng là đồng nghiệp, đồng chí] viết cuốn **“Từ Bauxite Đến Uranium - Tiến Trình Đô Hộ Việt Nam Của Trung Cộng”**, cũng do nhà xuất bản Mekong-Tynan ấn hành năm 2009, mà nội dung đã được nhóm thực hiện cho rằng:

“...một điều khẳng quyết là, dù soi rọi vấn đề dưới nhiều suy nghĩ độc lập, kết luận rớt ráo của GS Trần Minh Xuân, TS Phan Văn Song và TS Mai Thanh Truyết đã hội tụ vào một điểm duy nhất là Trung Cộng đang trên đường tiến chiếm Việt Nam, nếu không muốn nói là đô hộ Việt Nam, dưới nhiều hình thức như kinh tế, chính trị, xã hội, và lãnh thổ, thực hiện đường lối do Mao Trạch Đông chủ xướng ngay sau khi chiếm toàn lãnh thổ nội địa của Trung Hoa vào năm 1949, đặc biệt là sau khi Hồ Chí Minh sang Tàu cầu viện năm 1950”. [trang 574].

Chưa hết, Truyết cũng rất vui khi gửi bài góp mặt trong các tập THƯ CHO CON của tôi, kể từ Tập 14 đến Tập 15 [có thêm Thiên sinh Thông Đạt với những bài thơ Thiên của Huy Phong & Yến Anh] và đang chuẩn bị in Tập 16 vào tháng 4 năm 2011.

Điều đáng nói hơn nữa nơi

Truyết là căn nhà Truyết đang ở, tọa lạc tại thành phố Westminster, nơi tôi thường trú ngụ mỗi khi đi Nam California. Đó là nơi được tôi và cựu Luật sư Trần Minh Nhựt gọi là **“Tụ Nghĩa Đường”**, vì nó là nơi những đồng chí của anh trong Đại Việt Quốc Dân Đảng [anh là Phó Chủ tịch đương nhiệm] và bè bạn

khắp nơi có dịp về Nam California hội ngộ, với bất cứ lý do gì. Tất cả cùng đến gặp mặt, đàm đạo trong bữa cơm tối, chung vui một ly bia, hay ngồi bên nhau uống tách trà khuya, tách café buổi sáng... với tất cả thân tình của những anh em bè bạn *“cùng một lứa bên trời lận đận”* [xin lỗi không nhớ tác giả].

Phần tôi, lần nào đến với Truyết anh cũng đều cầm điện thoại gọi cho tôi nói chuyện viển liên với các Giáo sư Nguyễn Văn Trường, Lê Công Truyền... và không lần nào vắng mặt Đỗ Hải Minh [Dohamide] cho dầu sức khỏe anh không được tốt. Riêng phần chị Điệp, hiện nội lúc nào cũng sát cánh bên anh theo đúng câu hát *“anh ở đâu thì em đó”*, chị tiếp đãi bạn bè của anh hết sức thân tình khiến tôi bất chợt nghĩ ngay 4 câu lục bát thoang thoang mùi thiền. Xin được dùng làm đoạn kết của bài viết... tản mạn này:

*Trên cao vi tiểu Phật ngôi
Cõi trần Điệp-Truyết mỉm cười nghe kinh
Vô ưu chim sáo tự tình
Sắc-Không / Không-Sắc thương mình thiết tha.*

Hẹn con thư sau,
Giáo Già